

Entrevista a Clara Olives: “Em vaig adonar que la situació era greu i molt perillosa per a tothom. Podria afectar a qualsevol persona estimada”

MARIA OLIVES MELÉNDEZ

Avui estic aquí per compartir l'entrevista que li vaig fer a la meva germana per veure com porta tot això del Coronavirus sent estudiant, sobretot per veure com han canviat les coses de la seva vida quotidiana.

1. Quan va ser la primera vegada que vas sentir xerrar del Coronavirus?

Més o menys, la primera vegada que vaig sentir xerrar sobre el Coronavirus va ser pel gener, quan només estava afectant a Xina.

2. Quan et vas donar compte que tot això d'aquest nou virus anava realment seriosament?

Jo em vaig donar compte quan va sortir per les notícies que a Madrid havien cancel·lat les classes a tots els alumnes. En aquell moment, em vaig quedar impactada, no pensava que tot això hagués arribat tan enfora.

3. Quan et vas adonar de l'Estat d'Alarma, què va ser el primer que vas pensar? És a dir, quina va ser la teva reacció?

Primer vaig pensar: “Que bé, no tenc escola durant les pròximes dues setmanes”, però després vaig reflexionar un poc i em vaig adonar que la situació era greu i molt perillosa per a tothom i que podria afectar a qualsevol persona estimada i, ràpidament, vaig canviar d'opinió. Del que més em record és d'estar mirant per la tele a na Francina Armengol i no m'ho podia creure. Estava com en “shock”.

4. T'esperaves que l'Estat d'Alarma s'hagués d'allargar tant?

Sincerament, en part sí i en part no. És a dir, m'esperava que s'allargués més vists els resultats de contagiats i morts, però no m'esperava que arribés a estar 50 dies tancada a casa meva sense poder sortir.

5. Creus que, després de 50 dies tancada a casa teva ho dus bé?

Jo crec que, personalment, sí. Realment m'ha passat molt ràpid i no m'ho hagués imaginat, entre escola, entrenar i tot, quasi no m'he avorrit.

6. Com ha influït aquesta situació en la teva vida? Què és el que més notes que hagi canviat?

Aquesta situació ha fet que hagi canviat completament la meva rutina, el meu dia a dia. Sí que és ver que l'estic intentant mantenir, al matí faig deures i als capvespres faig un poc de gimnàstica, però no es pot comparar amb la meua vida "real".

El que més not que hagi canviat és que als matins quan m'aixec no he d'anar a escola, als capvespres no vaig a entrenar, no puc veure els meus amics cara a cara... És com si cada dia fos el mateix, no varia.

7. Quin és el teu mètode de feina?

Intent fer el més semblant a l'horari d'escola i cada dia vaig apuntant el que he de fer a l'agenda i apunt a un calendari quan tenc he d'entregar els deures per a què no se'm passi res i ho entregui tot a temps.

8. Per últim, què és el que més trobes a faltar?

El que més trob a faltar són els meus amics, anar a entrenar i també anar a escola un poc, encara que a ca meua faig feina bastant bé.

Així conclou l'entrevista a na Clara. En ella podem comprovar com han canviat les coses, però, no només a ella, a tot el món. En l'entrevista ens ha demostrat el complicat que pot ser per a un estudiant dur les coses al dia o com pot afectar estar tancat 50 dies sense poder sortir de casa. Des d'aquí desitjam que tot això s'acabi prest i puguem tornar a la normalitat quant abans millor!